

- b) Vai šim nolūkam ikreiz ir visaptveroši jāpārbauda konkrētie ieslodzījuma apstākļi, noskaidrojot gan personiskās telpas platību uz vienu ieslodzīto, gan pārējos ieslodzījuma apstākļus? Vai, vērtējot šādi noskaidrotos ieslodzījuma apstākļus, ir jābalstās uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, kas izriet no sprieduma *Muršić* pret Horvātiju (spriedums, 2016. gada 30. oktobris, Nr. 7334/13)?
- 3) Ja arī saskaņā ar atbildi uz otro prejudiciālo jautājumu par to, vai izpildes tiesu iestāžu pārbaudes pienākums ir jāattiecinā arī uz visām iespējamajām ieslodzījuma vietām, ir jāatbild apstiprinoši:
- a) Vai izpildes tiesu iestāžu veikta katras atsevišķās iespējamās ieslodzījuma vietas ieslodzījuma apstākļu pārbaude var kļūt lieka tāpēc, ka izsniegšanas dalībvalsts sniedz vispārīgu garantiju, ka persona, pret kuru ir veikta kriminālvajāšana, nebūs pakļauta necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās riskam?
- b) Vai arī tā vietā, lai pārbaudītu katras atsevišķās iespējamās ieslodzījuma vietas ieslodzījuma apstākļus, izpildes tiesu iestādes lēmumā par izdošanas pieļaujamību var tikt iekļauts nosacījums, ka attiecībā uz personu, pret kuru ir veikta kriminālvajāšana, netiks īstenota šāda izturēšanās?
- 4) Ja arī saskaņā ar atbildi uz trešo prejudiciālo jautājumu garantiju sniegšana un nosacījumu izvirzīšana vien nevar novērst nepieciešamību izpildes tiesu iestādēm veikt katras atsevišķās iespējamās ieslodzījuma vietas ieslodzījuma apstākļu izsniegšanas dalībvalstī pārbaudi:
- a) Vai izpildes tiesu iestāžu pārbaudes pienākums ir jāattiecinā arī uz ieslodzījuma apstākļiem visās iespējamās ieslodzījuma vietās arī tad, ja izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādes paziņo, ka personai, pret kuru ir veikta kriminālvajāšana, brīvība tiks atņemta uz laiku, kas nepārsniedz trīs nedēļas, taču tas tiek saistīts ar atrunu par to nepieļaujošu apstākļu esamības konstatējumu?
- b) Vai minētais ir spēkā arī tad, ja izpildes tiesu iestādēm nav skaidrs, vai šo informāciju ir sniegusi izsniegšanas tiesu iestāde vai izsniegšanas dalībvalsts centrālā iestāde, kas ir rīkojusies, pamatojoties uz izsniegšanas tiesu iestādes palīdzības lūgumu?

(¹) 2002/584/TI: Padomes pamatlēmums (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm – atsevišķu dalībvalstu paziņojumi par Pamatlēmuma pieņemšanu (OV L 190, 1. lpp.).
2009/299/TI: Padomes pamatlēmums (2009. gada 26. februāris), ar ko groza Pamatlēmumus 2002/584/TI, 2005/214/TI, 2006/783/TI, 2008/909/TI un 2008/947/TI, tādējādi stiprinot personu procesuālās tiesības un veicinot savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz aizmuguriskiem nolēmumiem (OV L 81, 24. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 53 iesniedza Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungārija) – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft./Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Lieta C-222/18)

(2018/C 221/10)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pamatlietas puses

Prasītāja: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Atbildētājs: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/24/ES (2011. gada 9. marts) par pacientu tiesību piemērošanu pārrobežu veselības aprūpē ⁽¹⁾ 3. panta k) punkts un 11. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka recepšu savstarpējai atzīšanai un pakalpojumu sniegšanas brīvībai ir pretrunā un līdz ar to ar tiem nav saderīgs tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ir nošķirtas divas recepšu kategorijas un tikai pret vienu no tām ir atļauts izsniegt zāles ārstam, kurš veic veselības aprūpes darbību dalībvalstī, kas nav šī dalībvalsts?

⁽¹⁾ OV 2011, L 88, 45. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 3. aprīlī iesniedza *Oberlandesgericht Oldenburg* (Vācija) – *Bußgeldsache/NK*

(Lieta C-231/18)

(2018/C 221/11)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Oberlandesgericht Oldenburg

Pamatlietas puses

NK

Pārējie lietas dalībnieki: *Staatsanwaltschaft Oldenburg*, *Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai mājlopu vairumtirgotājs, kas iegādājas dzīvus dzīvniekus no lauksaimnieka un tos pārvadā uz ne vairāk kā 100 km attālumā esošu kautuvi, kurai viņš dzīvniekus pārdod, var atsaukties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 561/2006 (2006. gada 15. marts), ar ko paredz dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu saistībā ar autotransportu (turpmāk tekstā – “Regula (EK) Nr. 561/2006”) ⁽¹⁾, 13. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu – “transportlīdzekļiem, ko izmanto, lai pārvadātu dzīvus dzīvniekus no saimniecībām uz vietējiem tirgiem un atpakaļ vai no tirgiem uz vietējām kautuvēm 100 km rādiusā” –, jo pirkuma no lauksaimnieka gadījumā runa ir par “tirgu” šīs tiesību normas izpratnē vai arī mājlopu tirdzniecības uzņēmums pats ir jāuzskata par “tirgu”?

Ja runa nav par “tirgu” šīs tiesību normas izpratnē:

2) Vai mājlopu vairumtirgotājs, kas no lauksaimnieka iegādājas dzīvus dzīvniekus un tos pārvadā 100 km rādiusā uz kautuvi, kurai tas dzīvniekus pārdod, piemērojot *mutatis mutandis* iepriekš minēto tiesību normu, var atsaukties uz šo izņēmumu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 561/2006 (2006. gada 15. marts), ar ko paredz dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu saistībā ar autotransportu, groza Padomes Regulu (EEK) Nr. 3821/85 un Padomes Regulu (EK) Nr. 2135/98 un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 3820/85 (OV 2006, L 102, 1. lpp.).